

сказание, е извѣстенъ и по старовременните рж-кописи отъ 15—16-яты вѣкъ.

Статията захваща разказть си още до сжтворението на свѣтътъ, когото „бысть Господь Саваотъ въ трѣхъ каморѣхъ, на воздухѣ, въ лѣпотѣ, безначальный царь невѣдомыя тайны“ . . . „Тогда бысть свѣтъ отъ лица Господа Саваота семидесяти седмерицею свѣтлѣе свѣта сего; ризы его были бѣлѣе снѣгу, свѣтозарнѣе солнца“. Послѣ това са опредѣлява св. троица. Свѣтътъ още не сжществовалъ: „не было тогда ни небо, ни земли, ни моря, ни ангель, ни архангель, ни херувимъ, ни серафимъ, ни рѣкъ, ни озеръ, ни кладезь, ни источникъ, ни человекъ, ни горницъ, ни холмовъ, ни облакъ, ни звѣздъ, ни свѣту, ни звѣрей, ни птицъ, ни вѣтру, ни зари: егда была тьма, и не бысть тогда ни дней, ни ношей“ Послѣ предисловието слѣдува историята на творението. „Рѣче Господь: буди небо по хрусталоу на воздухѣ сотворено, и буди заря, и облако, и звѣзды, и облаки, и вѣтры дунувъ (духналь) изъ нѣдръ своихъ, и рай насади на востоцѣ, и востокъ, и западъ, и сѣверъ, и югъ, — а Богъ сидить на востоцѣ, въ вельлѣпотѣ превысренней славы своей, и семь небесъ словомъ своимъ сотворилъ Господь; а мразъ отъ лица Господня, а громъ — гласъ Господень, въ колесницѣ огненной утверждень; а молния — слово Господне, изъ устъ Божіихъ исходить; а солнце — внутренние ризы Господни“.

Послѣ това богъ сжздаль множество стжлбове изъ воздухътъ, и тие стжлбове, които стоѣле неподвижно, биле свѣзани отъ началото на вѣкътъ, „а на томъ столпѣ камень неподвиженъ“, послѣ